

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. Q. K.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j. MV-126237-6/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j. MV-126237-6/SO-2017, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 8. 2017, č. j. OAM-178-35/ZR-2016, jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť byl zařazen do informačního systému smluvních států, a jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu, neboť byl vyhoštěn z území Maďarské republiky z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok, přičemž mu byla dále dle § 77 odst. 3 téhož zákona k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci daného rozhodnutí, a to tak, že výrok I. rozhodnutí zní, že platnost povolení k trvalému pobytu se ruší podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který účastníka řízení do tohoto systému zařadil, poskytl dodatečně informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a výrok II. rozhodnutí zní, že platnost povolení k trvalému pobytu se ruší podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť jiný členský stát Evropské unie rozhodl o vyhoštění žalobce ze svého území z důvodu jeho odsouzení k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok. V ostatním bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby shrnul dosavadní průběh správního řízení. Následně namítl, že postup žalovaného byl nesprávný a v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Nově zmocněný zástupce žalobce totiž dne 8. 12. 2017 zaslal správnímu orgánu I. stupně a žalovanému oznámení o převzetí právního zastoupení a žádost o umožnění nahlédnutí do správního spisu v co nejkratší možné době. Z důvodu procesní opatrnosti v daném podání též správní orgány vyrozuměl o tom, že do 10 dnů od nahlédnutí do správního spisu doplní podané odvolání a současně požádal, aby žalovaný nevydával rozhodnutí o odvolání před nahlédnutím zástupce žalobce do správního spisu a vyčkal doplnění odvolání. Žalovaný však na avizovaný postup žalobce nevyčkal. Žalobce tedy uvedl, že ačkoliv byl jeho předchozí právní zástupce již v říjnu 2017 vyzván správním orgánem I. stupně k doplnění podaného odvolání, žalovaný měl postupovat tak, aby žalobci nezpůsobil újmu na procesních právech. Žalobce, ani jeho nový právní zástupce totiž nevěděli, že předchozí právní zástupce žalobce podané odvolání neodůvodnil, a to až do momentu nahlédnutí do spisového materiálu. Žalovaný tedy postupoval zcela formalisticky a nesprávně, což se mohlo negativně projevit na výsledku odvolacího řízení. Žalobce dále zmínil, že pokud by žalovaný žádosti o nahlížení vyhověl bezodkladně, mohlo být odvolání doplněno, přičemž by nedošlo téměř k žádnému průtahy v řízení.
3. Poté žalobce namítl, že v celém správním řízení nebylo prokázáno naplnění důvodů pro zrušení jeho trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ani podle § 77 odst. 2 písm. g) téhož zákona. V tomto ohledu zmínil porušení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán I. stupně nezjistil stav věci bez důvodných pochybností a v řízení vedeném z moci úřední nezjišťoval a nevzal v úvahu všechny okolnosti daného případu, zejména zcela rezignoval na zjištění a zohlednění těch

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

skutečností, které by svědčily ve prospěch žalobce. Dle žalobce pak žalovaný v rámci odvolacího přezkumu tyto nezákonnosti a vady nezhojil.

4. Podle žalobce tak nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Jednak nebylo dostatečně prokázáno, že byl žalobce zařazen v informačním systému smluvních států. Zejména však nedošlo k naplnění podmínky, že příslušný orgán, který cizince do tohoto systému zařadil, poskytl dodatečné informace. Příslušný orgán Maďarské republiky totiž nezařadil do informačního systému smluvních států žalobce, ale odlišnou osobu se jménem P. N. K. Správní orgány si pak ke „ztotožnění“ žalobce zažádaly o odborné vyjádření kriminalistického ústavu na porovnání fotografie žalobce a fotografie osoby zařazené v systému smluvních států. Takový postup byl nicméně dle žalobce nesprávný a nedostačující. Odborné vyjádření zároveň nemohlo sloužit jako důkaz, neboť nešlo o znalecký posudek vypracovaný soudním znalcem. Příslušný orgán SIRENE Maďarské republiky sice poté poskytl rozsudky maďarských soudů, avšak k tomu žalobce namítl, že z nich bez dalšího nevyplývá, že by trvalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pro zrušení povolení k trvalému pobytu v České republice bylo třeba, aby důvodné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku trvalo. Z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, jaké úvahy vedly správní orgány k závěru o aktuálnosti a důvodnosti nebezpečí, že dojde k ohrožení veřejného pořádku. Od roku 2010 přitom nejsou žádné záznamy o tom, že by žalobce měl jakékoliv problémy se zákonem. Zjevnou nesprávnost žalobce vnímá též v tom, že rozhodnutí o odejmutí jeho trvalého pobytu správní orgány stavěly na jednom údajném činu žalobce.
5. Žalobce také namítl, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců pro zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž zopakoval argumentaci, že odborné vyjádření nemohlo sloužit jako důkaz svědčící o ztotožnění žalobce, neboť se nejednalo o znalecký posudek vypracovaný soudním znalcem.
6. Napadené rozhodnutí pak bylo dle žalobce nepřiměřené z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány přitom byly povinny samy rozhodné skutečnosti stran přiměřenosti rozhodnutí vyhledat a posoudit. Žalobce k tomu konkrétně namítl, že správní orgány veškeré jeho vazby na území České republiky bagatelizovaly. Žalobce na území pobývá dlouhodobě, povolení k trvalému pobytu mu bylo vydáno již v roce 2004, přičemž zde žil už dříve (od roku 1994) za účelem podnikání. Správní orgány se nicméně zaměřily pouze na období jeho údajného výkonu trestu v Maďarské republice.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z jejího obsahu žalovanému není zřejmé, jaké konkrétní porušení procesních práv žalobce namítl, když mu bylo umožněno jak nahlížení do spisu, tak byl dříve vyzván i k odstranění vad blanketního odvolání. Správní řád a zákon o pobytu cizinců přitom dle žalovaného nestanovují povinnost, aby vydal rozhodnutí až po nahlížení do spisového materiálu ze strany žalobce. Z § 38 odst. 1 správního řádu současně vyplývá, že k nahlížení do spisového materiálu může dojít, na rozdíl od § 36 odst. 3 správního řádu, kdykoliv, tedy v době před vydáním rozhodnutí, v době běhu odvolací lhůty, v době odvolacího řízení a i po nabytí právní moci rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

8. Žalovaný dále uvedl, že v předmětném správním řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla splněna poučovací povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, a to když správní orgán I. stupně v reakci na podané blanketní odvolání výzvou ze dne 27. 9. 2017, jež byla doručena zmocněnému zástupci dne 6. 10. 2017, vyzval žalobce k odstranění vad odvolání, avšak ten ve stanovené lhůtě a ani poté své odvolání o odůvodnění nedoplnil. Žalovaný byl zároveň při svém rozhodování vázán povinností plynoucí z § 6 odst. 1 správního řádu, tedy postupovat bez zbytečných průtahů. Odkládání vydání rozhodnutí ve věci odvolání by přitom mohlo vést až k riziku porušení zákonné lhůty pro vyřízení odvolání, tj. k možnému vyslovení nečinnosti žalovaného. Žalovaný zároveň nebyl povinen žalobci znovu zasílat výzvu k odstranění vad odvolání, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce se s žádostí o nahlížení do spisu obrátil na žalovaného krátce před uplynutím lhůty pro vyřízení odvolání, za situace, kdy ve lhůtě a ani poté nedoplnil podané odvolání, a to s několika požadavky - jednak na nahlížení do spisu a jednak na doplnění odvolání s odkladem rozhodnutí. Dle názoru žalovaného pak nadepsané okolnosti věci svědčily tomu, že ze strany žalobce se mohlo jednat také o obstrukční jednání, s cílem pozdržet vydání rozhodnutí i s úmyslem porušení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, za situace, kdy závažná drogová trestná činnost žalobce a jeho vyhoštění z členského státu Evropské unie vyvolaly důvod pro zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu.
9. Skutečnost, že žalobce ponechal podání odvolání a jeho doplnění na svém původním zástupci, jakož i z toho vyplývající důsledky, dle žalovaného nelze klást k tíži správním orgánům. Bylo tak na žalobci, aby si střežil svá práva ve správním řízení.
10. K ostatním žalobním námitkám žalovaný uvedl, že je žalobce mohl a měl uplatnit již v odvolání, avšak tak neučinil.

Replika žalobce

11. Žalobce v podané replice zopakoval, že pochybení žalovaného spatřuje v přílišném formalismu. Konkrétně namítl způsob, jakým žalovaný po zaslání žádosti o umožnění nahlédnutí do spisu a vyčkání na doplnění odvolání postupoval, když nebyla dodržena zásada vstřícnosti, přičemž novému zástupci žalobce bylo znemožněno doplnit podané odvolání. Žalobce tedy žalovanému nevytýkal porušení konkrétního ustanovení správního řádu, jako spíše jeho nesprávný postup ve věci, který šel zjevně proti smyslu zákona a základním zásadám. Žalobce měl zřejmý zájem na napravení pasivity jeho předchozího zástupce, který mu neposkytoval součinnost a hodlal co nejdříve odvolání doplnit.
12. Žalovaný pak byl povinen v rámci odvolacího řízení přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu, tedy co do jeho souladu s právními předpisy. Otázka nenaplnění důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu, stejně jako otázka přiměřenosti napadeného rozhodnutí přitom v dané věci spadala do kategorie zákonnosti, neboť zde zákon povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí správním orgánům výslovně ukládá. Žalovaný, tudíž měl povinnost v takovém rozsahu podrobit přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce dále odkázal na uplatněné žalobní námitky stran nenaplnění důvodů pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Zároveň zmínil, že je plně přivyknutý životu v České republice. Poprvé do Československa přicestoval již v roce 1982, přičemž od roku 1994 zde nepřetržitě pobývá. Žalobce také hovoří plynule česky a k

České republice si vytvořil velmi silné pouto, má mnoho přátel a žije zde spolu se svou manželkou P. T. X.

Ústní jednání soudu

13. Při jednání soudu dne 26. 5. 2021 právní zástupce žalobce setrval na podané žalobě. Dále uvedl, že došlo k porušení procesních práv žalobce, neboť nový zmocněnec žalobce požádal o nahlédnutí do spisu před vydáním napadeného rozhodnutí, což mu však nebylo umožněno. Žalobce tedy neměl možnost doplnit své odvolání. Vzhledem k okolnostem případu měl žalovaný nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí umožnit. Ve věci také nebyl dán důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce totiž nebyl náležitě ztotožněn a nadto nic nesvědčilo pro závěr, že by trvalo aktuální ohrožení veřejného pořádku, když skutek, pro který byl žalobce odsouzen, byl spáchán již v roce 2010. Žalobce se od té doby žádného protiprávního jednání nedopustil. Právní zástupce žalobce rovněž zpochybnil použitelnost odborného vyjádření kriminalistického ústavu ve věci, neboť se nejednalo o znalecký posudek. Závěrem upozornil na to, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, který žije v České republice už od roku 1994, ovládá český jazyk, přičemž jeho manželka zde pobývá na základě trvalého pobytu. Sám žalobce se ve věci vyjádřil tak, že chce zůstat na území České republiky s manželkou, neboť zde pobývají od roku 1994 a jsou už oba staří. Ve Vietnamu má obavu z komunistické vlády, a tudíž se tam nechce vrátit.
14. Při tomtéž jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na dosavadní vyjádření ve věci a navrhla žalobu zamítnout. K tomu dále doplnila, že nebyla porušena procesní práva žalobce, jelikož měl dostatek času k tomu, aby podané odvolání doplnil. Skutečnost, že byl žalobce pasivní, pak nemůže jít k tíži správních orgánů. Žalovaný neporušil žádné ustanovení právního předpisu a jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Pověřená pracovnice žalovaného též poukázala na lhůty k vydání rozhodnutí, kterými byl žalovaný vázán. Dle jejích slov žalobce spáchal trestnou činnost i v jiných státech než jen v České republice, k čemuž bylo do správního spisu založeno množství podkladů. Žalobce pak byl až do září 2015 ve výkonu trestu odnětí svobody a do České republiky se vrátil až v roce 2016. V době vydání napadených rozhodnutí tudíž bylo zřejmé, že žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. K samotné délce pobytu žalobce poté pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že bylo nutno zhodnotit, že žalobce dosud většinu svého života žil v zemi původu, kde má dosud vazby, přičemž část doby pobytu byl ve vězení. Vazby na Českou republiku tak nebyly nijak silné, neboť s manželkou nesdílí společnou domácnost.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

16. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však veškerým uplatněným námitkám žalobkyně.
17. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Podnětem pro zahájení správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo sdělení Zastupitelského úřadu v Hanoji ze dne 30. 11. 2015, ze kterého vyplynulo, že žalobce požádal o udělení víza za účelem příjezdu na území České republiky, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobýval v České republice naposledy v roce 2009. Od roku 2009 do 2015 měl pobývat nelegálně v Maďarské republice. Z lustrace v Cizineckém a Schengenském informačním systému bylo dále zjištěno, že byl žalobce zaveden do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) jako nežádoucí osoba. Na tomto základě bylo zahájeno konzultační řízení, v jehož rámci bylo SIRENE Maďarsko požádáno o poskytnutí fotografií osoby, jejíž údaje byly vloženy do SIS. Přípisem ze dne 6. 1. 2016 Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, zaslalo správnímu orgánu I. stupně fotografie získané od maďarské strany. Současně bylo od SIRENE Maďarsko zjištěno, že dne 8. 7. 2015 soud v Pécs odsoudil P. Q. K. k trestu odnětí svobody v délce 6 let a 6 měsíců a k trestu vyhoštění v délce 6 let, a to pro obchodování s omamnými a psychotropními látkami ve větším množství. Jmenovaný byl přitom ode dne 9. 10. 2010 v předběžné vazbě, přičemž byl propuštěn podmíněně po vykonání 2/3 uloženého trestu. Dne 2. 9. 2015 pak byl P. Q. K. deportován do Vietnamu. Správní orgán I. stupně poté zaslal fotografie získané od SIRENE Maďarsko a originály fotografií žalobce k odbornému porovnání na Policii České republiky, Kriminalistický ústav Praha. Dne 21. 9. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví antropologie, Policie České republiky, Kriminalistického ústavu Praha, z něhož vyplynulo, že žalobce a osoba zavedená do SIS je dle vyhodnocení fotografií osoba totožná. Obsahem správního spisu jsou též kopie cestovního dokladu žalobce, ze kterého jsou zřejmé opakované cesty žalobce mezi Maďarskou republikou a Rumunskou republikou v roce 2009, jakož i datum 2. 9. 2015 jako poslední zaznamenaný odlet žalobce z Maďarské republiky, poté dne 3. 9. 2015 přílet do Vietnamu, následně dne 7. 3. 2016 odlet z Vietnamu a dne 8. 3. 2016 přílet do České republiky. Z cestovního dokladu žalobce se také podává jeho povolení k trvalému pobytu ode dne 24. 11. 2004, přičemž tento byl přihlášen v České republice na adrese „X“.
18. Dne 20. 4. 2016 pak bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. e) a g) zákona o pobytu cizinců. Následně byl dne 28. 11. 2016 proveden výslech žalobce, který úvodem mj. zmínil, že ovládá trochu český a německý jazyk. Vyjádřil se též k místům svého pobytu na území České republiky a k cestám do jiných států Evropské unie. K dotazům, zdali spáchal na území některého ze států Evropské unie trestný čin a případně jaký, žalobce odmítl vypovídat. Rovněž tak nevypovídal ke zcela konkrétním otázkám vztahujícím se k okolnostem jeho pobytu v Maďarské republice. Žalobce též odmítl vypovídat o skutečnostech týkajících se jeho posledního odjezdu z České republiky. Do České republiky poté přicestoval dne 8. 3. 2016, neboť zde hodlá pobývat. Pokud se jedná o výkon práce, žalobce vykonává brigádu v SAPA, kde uklízí 5 až 10 hodin denně restaurace. Finančně mu přitom vypomáhá jeho manželka,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

neboť si sám vydělá okolo 10 000 Kč. Žalobce má dvě zletilé děti, které žijí ve Vietnamu, přičemž se o ně starají rodiče žalobce. Na území České republiky nemá žalobce žádné finanční ani jiné závazky. Nevlastní zde ani žádnou nemovitost. K dotazu, zda má v České republice žalobce známé či příbuzné uvedl, že zde má manželku, která však bydlí na jiné adrese než on, a to kvůli zaměstnání. Žalobce tedy bydlí sám.

19. Obsahem správního spisu jsou také rozsudky maďarských trestních soudů získané v rámci spolupráce se SIRENE Maďarsko ve věci žalobce. Z rozsudku Soudu v Szekszárdu ze dne 11. 11. 2014, č. 7.B.77/2011/57, se mj. podává, že P. Q. K., narozený „X“ ve Vietnamu, jméno matky N. T. D., bytem „X“, číslo pasu: „X“, vietnamský státní příslušník, byl uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužití drog spáchaného jako spolupachatel ve zločinném spolčení, za což byl odsouzen k trestu 6 let a 6 měsíců vězení ve věznici se zvýšenou ostrahou, jakož i k trestu 6 let vyhoštění z území Maďarské republiky. Současně bylo stanoveno, že P. Q. K. není možno podmíněně propustit na svobodu. Do délky trestu přitom byla započítána délka vazby jmenovaného. Rozsudkem odvolacího soudu v Pécs ze dne 8. 7. 2015, č. Bf. III.9/2015/41, poté bylo ve vztahu k výše jmenovanému rozhodnuto, že jeho trestný čin byl klasifikován jako obchodování s drogami, přičemž mu byl zmírněn trest na 5 let a 6 měsíců vězení se zvýšenou ostrahou. Zrušeno přitom bylo ustanovení o nemožnosti podmíněného propuštění P. Q. K. na svobodu, který mu byl umožněn po vykonání 2/3 uloženého trestu. V ostatním byl prvoinstanční odsuzující rozsudek potvrzen.
20. Dne 23. 2. 2017 byl dále proveden výslech manželky žalobce, která nejprve uvedla místo svého pobytu, přičemž k tomu zmínila, že si zde pronajímá jeden pokoj, ve kterém žije sama, jen občas tam přespává i dcera její kamarádky. Dříve bydlela 3 roky s paní T. na jiné adrese. K osobě P. Q. K. poté uvedla, že se jedná o jejího manžela, který se narodil dne „X“. Manžel dle jejího tvrzení nebydlí na stejné adrese jako ona. Na území České republiky žalobce nebyl od září či října 2010, přičemž se vrátil v březnu 2016. Manželka žalobce k tomu zmínila, že byl žalobce v Maďarsku ve vězení, poté odjel do Vietnamu a následně zpět do České republiky. Co žalobce spáchal, jeho manželka nevěděla. Ta pracuje v SAPA jako prodavačka s měsíčním příjmem 25 000 Kč, žalobce zde má rovněž pracovat jako prodavač s příjmem okolo 20 000 Kč. S žalobcem se navštěvují o víkendech. Společně nebydlí kvůli zaměstnání, přičemž manžela trochu finančně podporuje, neboť ten si někdy vydělá méně peněz. Řeší spolu též rodinné záležitosti. O své výpovědi ve věci s ním dříve mluvila. Po dobu 5 let, kdy byl žalobce ve vězení v Maďarské republice, byli v písemném a telefonickém kontaktu. Žalobce má dle tvrzení jeho manželky na území České republiky též dluh na zdravotním pojištění, nemá zde vyjma samotné manželky žádné další příbuzné či známé a nevlastní zde ani žádnou nemovitost.
21. Dne 21. 4. 2017 pak správní orgán I. stupně vydal v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu výzvu o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, přičemž tato byla dne 4. 5. 2017 doručena zmocněnému zástupci žalobce.
22. Na základě uvedeného pak dne 29. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci, jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. e) a g) zákona o pobytu cizinců, zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť byl zařazen do SIS, přičemž byla dále hodnocena závažnost jím spáchané drogové trestné činnosti, za kterou byl odsouzen v Maďarské republice. Správní orgán I. stupně přitom shledal, že trvá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území narušit veřejný pořádek, a to i vzhledem k charakteru jeho dřívějšího zásadně závadového jednání. Zohledněna byla v daném případě též okolnost, že byl žalobce v důsledku svého odsouzení vyhoštěn z území Maďarské republiky. Správní orgán I. stupně se současně zabýval i přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromých a rodinných vazeb žalobce na území České republiky.

23. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal dne 11. 9. 2017 blanketní odvolání, v němž uvedl, že toto odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Dne 6. 10. 2017 byl poté žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k doplnění podaného odvolání ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy. Následně byla dne 24. 10. 2017 předmětná věc předložena žalovanému. Dne 8. 12. 2017 žalobce oznámil správním orgánům změnu v osobě zmocněného zástupce – advokáta. Dále zmínil, že podané odvolání doplní ve lhůtě do 10 dnů po nahlédnutí do správního spisu, čímž současně požádal právě o samotné nahlédnutí do spisové dokumentace. Z procesní opatrnosti žalobce též požádal, aby správní orgán I. stupně do doby jeho nahlédnutí do spisu nepředával spisovou dokumentaci žalovanému k rozhodnutí, popř. aby bylo s rozhodnutím vyčkáno na doplnění jeho odvolání. Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2017 žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak už bylo shora rekapitulováno, a to tak, aby byly správně uvedeny důvody, pro které byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobce. Vyrozuměním ze dne 15. 12. 2017 bylo poté žalobci umožněno nahlédnout do správního spisu, přičemž tak žalobce učinil dne 19. 12. 2017.
24. Co se týče samotného obsahu žalobních tvrzení, soud se na tomto místě nejprve zabýval námitkou žalobce, že postup žalovaného byl formalistický, nesprávný a v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, když nově zmocněný zástupce žalobce zaslal správním orgánům oznámení o převzetí právního zastoupení a žádost o umožnění nahlédnutí do správního spisu v co nejkratší možné době, přičemž též zmínil, že do 10 dnů od nahlédnutí do správního spisu doplní podané odvolání a současně požádal, aby žalovaný nevydával rozhodnutí o odvolání před nahlédnutím zástupce žalobce do správního spisu a vyčkal doplnění odvolání. Žalovaný však na avizovaný postup žalobce nevyčkal.
25. Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.
26. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
27. V tomto ohledu je předně třeba uvést, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. V dané souvislosti je pak možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 291/2016-34, ze kterého plyne, že „[s]právní orgán tedy v případě odstraňování nedostatků odvolání postupuje a priori podle § 37, nikoliv § 39 správního řádu, a to rovněž tehdy, pokud účastník v odvolání uvede, že odvolání doplní v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)

jím uvedené konkrétní lhůtě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53)“. Nadepsané povinnosti přitom správní orgán I. stupně v projednávané věci najisto dostál, když žalobce výzvou ze dne 27. 9. 2017, doručenou jeho zmocněnci dne 6. 10. 2017, vyzval k doplnění podaného odvolání ve lhůtě 5 dnů.

28. V kontextu předmětné žalobní námitky je dále nutno konstatovat, že jakkoliv je změna zástupce v průběhu správního řízení postupem dovoleným (resp. účastník řízení má právo na volbu zástupce), žalobce, který změnu volby právního zástupce prováděl v době po podání (blanketního) odvolání, si musel nebo měl být plně vědom možných dopadů svého rozhodnutí. Pokud totiž žalobce najisto věděl, že (minimálně blanketní) odvolání je nutno podat nejpozději do 15 dnů ode dne oznámení prvostupňového rozhodnutí (pozn. soudu - což ostatně i učinil), jak se zřejmým způsobem podává z poučení tohoto rozhodnutí, přičemž mu toto bylo dne 1. 9. 2017 doručeno, jakož i dříve dne 29. 8. 2017 jeho původnímu zmocněnci, měl o této skutečnosti informovat svého nového právního zástupce. Jinými slovy, žalobce byl zcela odpovědný za volbu svého nového zmocněnce a následky, které taková volba mohla v daném údobí mít. Pokud tedy původně zvolený zmocněnec neinformoval žalobce o tom, že už byl vyzván k doplnění podaného blanketního odvolání a v jaké lhůtě tak měl učinit, nelze spatřovat nezákonnost v postupu správního orgánu I. stupně v tom, že nově zvoleného právního zástupce žalobce znovu nevyzval k doplnění blanketního odvolání a neposkytl mu k takovému postupu ani přiměřenou lhůtu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 8 A 70/2017-39). Předmětný úkon totiž správní orgán I. stupně nepochybně již jednou učinil, a to v souladu s dikcí dotčených ustanovení zákona, jak už bylo shora rekapitulováno.
29. Povinnost opětovně vyzývat každého nově zvoleného právního zástupce žalobce k doplnění odvolání, či opětovně stanovovat lhůtu k tomuto úkonu, když předmětná výzva již byla řádně učiněna ve vztahu k původnímu zmocněnci, zákon správnímu orgánu neukládá, neboť by tak mohlo být správní řízení fakticky paralyzováno ve smyslu nemožnosti jeho věcného projednání a ukončení. Bylo tak zcela na žalobci, resp. na jím nově zvoleném právním zástupci, aby zjistil skutečný stav věci, a to právě s ohledem na procesní stav věci, jehož si musel být vědom minimálně na základě obdrženého rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
30. Případným je pak v tomto ohledu odkázat i na závěry přijaté v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 122/2014-32, že „[j]e jen v dispozici žalobce, jakého zástupce si zvolí pro řízení a pokud tento zástupce není schopen pochopit význam výzvy k doplnění obsahových náležitostí odvolání, pak tato skutečnost jde plně k tíži žalobce, nejedná se o pochybení správního orgánu prvního stupně...“ Upozornit je třeba i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016-24, v němž bylo konstatováno, že „zmocněnec v řízení vystupuje jako alter ego účastníka řízení a spolu s přijetím zmocnění vstupuje do stavu řízení k danému okamžiku, včetně procesních úkonů dosud učiněných správním orgánem vůči jeho zmocniteli, jinak by jen změnou v osobě zástupce mohl účastník řízení kdykoli obnovit lhůtu, od níž se odvíjí posouzení včasnosti případné omluvy z plánovaného jednání.“
31. Současně je nutno poukázat na skutečnost, že od doby doručení prvostupňového rozhodnutí samotnému žalobci do dne vydání napadeného rozhodnutí uplynulo tři a půl měsíce. Žalobci přitom zjevně nic nebránilo v tom, aby v této době případné doplnění důvodů odvolání učinil. Ostatně v průběhu řízení ve věci žalobce neuvedl

žádné překážky, které by mu v tomto postupu bránily, ani žádný takový důležitý důvod nedoložil. Jím opětovně uplatněné tvrzení po změně zmocněnce, že podané odvolání doplní ve lhůtě do 10 dnů po nahlédnutí do správního spisu, tak zůstalo znovu pouze v obecné a ničím nepodložené rovině. Byl to tedy sám žalobce, kdo byl ve věci zcela pasivní, neboť v jím prvně uváděné lhůtě 15 dnů, následně k výzvě správního orgánu I. stupně, ani později do okamžiku rozhodnutí žalovaného, podané odvolání o odvolací důvody nedoplnil. Veškeré dříve popsané okolnosti věci tak ukazují spíše na účelovost žalobcových kroků a uplatněné argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 291/2016-34).

32. V dané souvislosti lze tedy uzavřít, že žalobce měl fakticky mnohem delší lhůtu k doplnění odvolání, než mu byla výzvou správního orgánu I. stupně k tomuto úkonu stanovena. Do okamžiku rozhodnutí žalovaného o odvolání však žalobce neuplatnil žádný relevantní důvod ani důkaz zpochybňující závěry správních orgánů ve věci. Žalovaný se poté odvoláním žalobce zabýval, přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy ve smyslu § 89 odst. 2 s. ř. s. i bez výslovně uplatněných odvolacích námitek. Pokud žalobce své odvolání ve fakticky poskytnuté lhůtě nedoplnil, když pouze znovu avizoval, že toto učiní ve lhůtě (dalších) 10 dnů od nahlédnutí do spisové dokumentace novým zmocněncem, nelze žalovanému v jeho postupu ničeho vytknout. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tak zdejší soud neshledal předmětnou námitku žalobce důvodnou. Jen pro úplnost je poté možno v tomto směru doplnit, že žalobci nebylo v nahlížení do správního spisu, a to po celou dobu správního řízení, jakož i po jeho skončení, jakkoliv bráněno.
33. Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že v celém správním řízení nebylo prokázáno naplnění důvodů pro zrušení jeho trvalého pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ani dle § 77 odst. 2 písm. g) téhož zákona.
34. Podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který cizince do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
35. Podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
36. Pokud v tomto ohledu žalobce namítl, že ve věci nebylo dostatečně prokázáno, že byl právě on zařazen do SIS, pak s tímto tvrzením nelze v žádném případě souhlasit. Z obsahu správního spisu, konkrétně z lustrace osoby žalobce – tj. P. Q. K., je totiž naprosto seznatelný záznam v části SIS, včetně uvedení veškerých identifikačních údajů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)

(mj. Schengen ID), jakož i datum založení identity v SIS. Jméno žalobce, datum narození a další skutečnosti týkající se jeho odsouzení v Maďarské republice se poté jasně uvádí též ve sděleních Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce, v rámci zjišťování bližších informací k osobě žalobce, resp. k předmětnému záznamu v SIS, od SIRENE Maďarsko. Zcela zásadními jsou však v tomto směru rozsudky trestních soudů, a to Soudu v Szekszárdu ze dne 11. 11. 2014, č. 7.B.77/2011/57, a Odvolacího soudu v Pécs ze dne 8. 7. 2015, č. Bf. III.9/2015/41, ze kterých se mj. podává, že odsouzeným byl právě „P. Q. K., narozený „X“ ve Vietnamu, jméno matky N. T. D., bytem „X“, číslo pasu: „X“, vietnamský státní příslušník“. Zjištěním plynoucím ze shora uvedených podkladů poté plně odpovídá i obsah cestovního dokladu žalobce, zejména v části jeho číselného označení, nahlášeného bydliště v rozhodné době (tj. jeho odsouzení) a datum jeho (nuceného) vycestování z Maďarské republiky. Poukázat je přitom možno i na informace obsažené ve výpovědi manželky žalobce, která jeho věznění v Maďarské republice po dané období potvrdila, jakož i samotného žalobce v rámci jeho reakce na dotazy týkající se okolností jeho pobytu. Nadepsaný ucelený řetězec podkladů pro rozhodnutí tak nepochybně svědčí o správném ztotožnění žalobce jako osoby zařazené v SIS. Tento je dále podepřen i závěrem oborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví antropologie, Policie České republiky, Kriminalistického ústavu Praha, z něhož nepochybně vyplývá, že žalobce a osoba zavedená maďarskými orgány do SIS je dle vyhodnocení fotografií osobou totožnou. Na tomto závěru pak nemůže ničeho změnit uvedení jména P. N. K., nar. „X“, kterým byly toliko nadepsány fotografie zaslané v řešeném případě (tj. ve věci žalobce) ze strany SIRENE Maďarsko. Identita žalobce totiž byla s ohledem na veškeré shora konstatované skutečnosti stanovena naprosto jednoznačně.

37. V tomto kontextu je nutno odmítnout i námitku žalobce, že dané odborné vyjádření nemohlo sloužit jako důkaz ve věci. Dle konstantní judikatury správních soudů se totiž ve správním řízení jedná o přípustný listinný důkaz (srov. např. rozsudek Městského soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 A 94/2015-48). Odborné vyjádření je dobrozdáním odborníka příslušného oboru (zde kriminalistika, odvětví antropologie) v jednodušších případech, přičemž v projednávané věci se jednalo o důkaz zcela přílehlavý, když Policie České republiky, Kriminalistický ústav Praha, potvrdil totožnost žalobce jako osoby zařazené maďarskými orgány do SIS. Možno k tomu poukázat i na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, že „se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu (srov. k tomu též § 56 nového správního řádu).“
38. Soud se poté zabýval tvrzením žalobce, že z napadeného rozhodnutí (i přes doložené trestní rozsudky) nevyplývá, jaké úvahy vedly správní orgány k závěru o aktuálnosti a důvodnosti nebezpečí, že z jeho strany dojde k ohrožení veřejného pořádku.
39. V této souvislosti soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu předcházející je třeba hodnotit jako celek. Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho

nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“

40. Správní orgány se přitom nadepsanou otázkou v projednávaném případě najisto zabývaly, konkrétně v prvostupňovém rozhodnutí na str. 6 až 7 a v napadeném rozhodnutí na str. 9, když byla na základě informací poskytnutých ze strany maďarských orgánů komplexně posouzena závažnost a rozsah drogové trestné činnosti spáchané žalobcem (tj. obchodování s drogami) na území Maďarské republiky, potažmo i v České republice (pozn. soudu – žalobce zajišťoval převoz desítek kilogramů marihuany mezi Českou republikou a Maďarskou republikou), které se dopustil opakovaně, a to jako spolupachatel ve zločinném spolčení. Zohledněna byla též výměra trestu odnětí svobody, která rovněž svědčí o míře společenské škodlivosti jednání žalobce. Žalobce tak dle správních orgánů nepřipustným způsobem útočil proti zájmům (Maďarské republiky, resp. i České republiky) na ochranu zdraví společnosti a před negativními následky drogové trestné činnosti, která nemůže být jakkoliv omlouvána, přičemž nebezpečnost spáchané trestné činnosti žalobce nebyla snížena ani dosavadním časovým odstupem.
41. S hodnocením správních orgánů se v dané části zdejší soud ztotožňuje a považuje ho za zcela odpovídající zákonným, potažmo judikaturním, požadavkům. Odkázat je předně možno na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž bylo vysloveno, že *„skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci Jipa). Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku čj. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“* V návaznosti na to je pak případným ve vztahu k drogové trestné činnosti upozornit na závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016 – 59, že *„[t]restný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, jehož byl stěžovatel účastníkem, je mimořádně závažným zločinem.“* (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Role žalobce v rámci předmětné trestné činnosti přitom nebyla nepatrná, když opakovaně zajišťoval převoz několika desítek kilogramů marihuany mezi Českou republikou a Maďarskou republikou, nadto jako člen organizované skupiny, která jednala značně konspirativním způsobem, jak plyne z rozsudků maďarských trestních soudů. O závažnosti činu žalobce (resp. nebezpečnosti) pak svědčí i samotný trest odnětí svobody ve výši 5 let a 6 měsíců ve věznici se zvýšenou ostrahou, jakož i trest vyhoštění z Maďarské republiky v trvání 6 let. Již obecnou a typovou společenskou škodlivost tohoto kvalifikovaného trestného činu je tedy nutno hodnotit jako zásadně vysokou, a to zejména ve vztahu k významu chráněných společenských zájmů. To vše žalobce zároveň páchal v úmyslu přímém a toliko za účelem dosažení zisku, resp. ze zjištěných důvodů. Nutno také zmínit, že pro páčání předmětné trestné činnosti bylo zneužito právě povolení k trvalému pobytu, které žalobci zaručovalo volnost pohybu i v jiném členském státu Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 12. strana)

42. Žalobce byl přitom povinen po celou dobu svého pobytu na území České republiky, resp. i Evropské unie, dodržovat platné zákony, a pokud tak nečinil, musel počítat i s tím, že o trvalý pobyt na území České republiky přijde. Délka pobytu žalobce v České republice pak nemůže převážet nad negativními okolnostmi jím spáchané trestné činnosti. Ostatně drogová trestná činnost patří k nezávažnější trestné činnosti i v zemi původu žalobce, tudíž si musel plně uvědomovat možné následky svého nezákonného jednání. Je proto naprosto neakceptovatelné, aby žalobce jako cizinec, kterému byl umožněn trvalý pobyt na území hostitelského státu, páchal takto závažnou trestnou činnost, aniž by na tuto nebylo ze strany státu důrazně reagováno. Žije-li totiž cizinec na území státu, resp. v rámci společenství, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, bude mít za následek ztrátu jeho pobytového oprávnění. Správní orgány tak v řešené otázce uzavřely zcela správně, neboť žalobce se staví k právním hodnotám chráněným nejen v České republice, ale i na území smluvních států Evropské unie, zjevně negativně, přičemž svým jednáním naprosto nepřipustně narušil veřejný pořádek, kdy s ohledem na dříve popsání okolností žalobcova života lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V kontextu popsání trestné činnosti, kterou žalobce páchal toliko ze zjištěného důvodu, kterým byla ziskuchtivost, je totiž možno poukázat i na to, že žalobce žije na území České republiky sám, pouze se občas vídá s manželkou, která mu musí finančně vypomáhat. Žalobce se tedy i nyní najisto potýká s finančními problémy, které jej ostatně již dříve vedly právě k účasti na zločinném spolčení, a to v rámci komunity, v níž se i nadále pohybuje.
43. Zcela nepřipadnou je poté žalobní argumentace stran toho, že od roku 2010 nejsou k osobě žalobce evidovány žádné záznamy o jeho protiprávním jednání. Ode dne 9. 10. 2010 byl totiž žalobce ve vazbě a následně ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici se zvýšenou ostrahou na území Maďarské republiky, přičemž byl ihned po svém propuštění z výkonu trestu z území Maďarské republiky dne 2. 9. 2015 deportován do svého domovského státu. Do České republiky poté žalobce přicestoval až dne 8. 3. 2016, přičemž mu bylo již dne 20. 4. 2016 doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a tedy si byl nepochybně vědom toho, že orgány České republiky činí zjištění ve vztahu k jeho osobě. Zcela logicky tak od roku 2010 není k osobě žalobce orgány České republiky evidováno žádné (další) protiprávní jednání.
44. Stejně tak je nesprávné i tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu je vystavěno na jednom jeho údajném činu. Žalobce si zjevně nikterak neuvědomuje závažnost jím spáchané trestné činnosti, která byla již shora obsáhle rozebrána, a tudíž soud důrazně odmítá její bagatelizaci. Upozornit je přitom třeba i na skutečnost, že se najisto nejedná o „údajný čin“, ale trestnou činnost jednoznačně prokázanou - plynoucí z pravomocných rozsudků maďarských trestních soudů. Ostatně sám žalobce by si měl být ponejvíce vědom toho, že právě za tuto závažnou trestnou činnost na něj bylo působeno po dobu několika let trestem odnětí svobody ve věznici se zvýšenou ostrahou, přičemž byl také následně vyhoštěn z území Maďarské republiky.
45. Pokud žalobce dále namítl, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců pro zrušení povolení k trvalému pobytu, k čemuž toliko zmínil, že odborné vyjádření nemohlo sloužit jako

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 13. strana)

důkaz svědčící o ztotožnění žalobce, pak zdejší soud plně odkazuje na již dříve učiněné vypořádání této otázky (konstatovaná zjištění), ve vztahu k § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak ve věci správně vyhodnotily, že jiný členský stát Evropské unie (tj. Maďarská republika) rozhodl o vyhoštění žalobce ze svého území z důvodu jeho odsouzení k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok, jak zřejmým způsobem plyne z již rekapitulovaných rozsudků maďarských trestních soudů.

46. Soud poté k námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly otázkou dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „*ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
47. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
48. Povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce obsahuje již dříve citovaný § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 7 až 9, resp. i z napadeného rozhodnutí na str. 6 až 7, správní orgány se předmětnou otázkou nepochybně zabývaly, a to i v kontextu dřívějšího dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky. Ve věci přitom bylo zjištěno, že žalobce je ženatý, avšak se svou manželkou na území České republiky dlouhodobě nežije, když se pouze občasné vídají a tato mu finančně vypomáhá. Na území České republiky žalobce žádné další příbuzné ani známé nemá. Jeho zletilé děti a rodiče žijí ve Vietnamu, a tudíž jeho vazby na domovský stát zjevně nejsou zpřetrhány. Zároveň žalobce nevlastní na území České republiky žádný majetek, není členem kulturního či sportovního spolku a nemá zde ani jiné ekonomické závazky. Dle vyjádření samotného žalobce ovládá český jazyk trochu (i přes tvrzený dlouhodobý pobyt v České republice), přičemž zde toliko vykonává brigády v rámci vietnamské komunity v restauracích SAPA. Předmětné rozhodnutí tak, s přihlédnutím ke zcela zásadní závažnosti důvodu pro zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky, najoisto nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť žalobce případně ztratí toliko faktickou možnost vykonávat na území České republiky výdělečnou činnost (tj. toliko brigády) a občasné se vídat se svou manželkou, rovněž vietnamské státní příslušnosti, s níž dlouhodobě nevede společnou domácnost. Nutno podotknout,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 14. strana)

že žalobce za nadepsané situace ani nemohl legitimně očekávat, že mu bude nadále umožněno budovat rodinný život v České republice v rámci zachování jeho trvalého pobytu, přičemž nic nebrání tomu, aby jej jeho manželka případně následovala do země jejich původu, kde ostatně žijí i jejich děti a rodiče.

49. K tomu je přiléhavým upozornit i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, z něhož plyne, že „[p]řiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30). (...) Nad rámec výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu (pozn. soudu - trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami) vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.“
50. Současně je třeba upozornit, že žalobce nijak blíže nevyložil, v čem měly být jeho vazby na území České republiky ze strany správních orgánů bagatelizovány. Veškerá ve věci učiněná zjištění plynoucí z obsahu správního spisu totiž svědčí pro správnost závěru o nikoliv nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť žádné vazby žalobce na území České republiky, vyjma samotného výkonu práce – brigád – a občasného kontaktu s manželkou, nebyly jakkoliv seznatelné, a proto i v tomto ohledu má soud, za to, že daná otázka byla ze strany správních orgánů posouzena správně, a uvedená námitka je tudíž nedůvodná.
51. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 15. strana)

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu